Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1879. Wydano i rozesłano dnia 21. Kwietnia 1879. **Część IX.**

Nr. 67.

Ustawa

z dnia 18. Marca 1879 r. dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o uregulowaniu stosunków osobistych i służbowych osób stanu nauczycielskiego w publicznych szkołach ludowych, należących do siły zbrojnej, pod względem ich obowiązku do czynnej służby w wojsku stałem, w marynarce wojennej, w obronie krajowej, lub w pospolitem ruszeniu.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

§. 1.

Niniejsza ustawa tyczy się osób stanu nauczycielskiego, które na podstawie uzyskanej kwalifikacyi nauczycielskiej albo też zaświadczenia dojrzałości nauczycielskiej, dla publicznych szkół ludowych wszelkich kategoryi czy to stale czy też tymczasowo zamianowane są, nareszcie nauczycieli bądź stale bądź czasowo w stan spoczynku przeniesionych.

§. 2.

Obowiązek stawienia się, wyjąwszy przypadek stawienia z urzędu, stosownie do §. 46, ustawy z dnia 5. Grudnia 1868 (Dz. u. p. Nr. 151), o służbie wojskowej, dobrowolne wstąpienie w randze oficera do obrony

krajowej nieczynnej, tudzież okoliczność, że jednoroczna służba pod bronią w obronie krajowej lub przez jednorocznego ochotnika nie została jeszcze rozpoczęta, jako też, że po wysłużeniu czasu przepisanego pod bronią obowiązek do służby wojskowej jeszcze nie ustał, nie stanowią przeszkody przyjęcia do służby nauczycielskiej w szkołach ludowych.

§. 3.

Jeżeli nauczyciel szkół ludowych, wstąpi dobrowolnie w skład armii, z obowiązkiem służenia pod bronią dłużej niż rok, zrzeka się tem samem służby nauczycielskiej.

Atoli jeżeli to uczyni w razie wojny i na czas jej trwania, może zatrzymać posadę nauczycielską, pod warunkiem jednak, że otrzyma przyzwolenie właściwej władzy szkolnej które nie może być odmówione, chyba że tego wymagają niezbędnie stosunki służbowe.

§. 4.

Nauczyciele szkół ludowych, należący do siły zbrojnej, nie potrzebują urlopu, jeżeli zostaną powołani do czynnej służby (do czynnej służby w pospolitem ruszeniu.) Jeżeli powołany znajduje się na urlopie, udzielonym mu przez władzę szkolną, ustaje urlop natychmiast w skutek powołania.

§. 5.

Podczas czynnej służby wojskowej, która się odbywa:

a) w celu własnego wykształcenia wojskowego, w okresie wyznaczonym ustawą na wykształcenie rekrutów,

b) z powodu peryodycznych ćwiczeń wojskowych,

c) w razie uruchomienia i

d) w razie powołania pospolitego ruszenia, zatrzymuje każdy nauczyciel szkół ludowych swą posadę nauczycielską i stopień w tej służbie.

Służba wojskowa tego rodzaju, nie przeszkadza dostąpieniu wyższej posady w służbie nauczycielskiej i nie przerywa pięciolecia, które wysłużyć ma, dla otrzymania wyższej płacy.

Na czas ustawą przepisanej czynnej służby wojskowej pod bronią zabezpiecza się każdemu nauczycielowi posadę nauczyciela tej samej kategoryi i tego samego stopnia jaką zajmuje, służba taka przerywa jednak, z wyjątkiem wymienionego pod *c*) czasu uruchomienia, pięciolecie potrzebne do otrzymania wyższej płacy.

Przepis §. 10. ustawy z dnia 27. Grudnia 1875 r. (Dz. u. p. l. 158) co do roku wojennego, będzie miał zastosowanie w obliczeniu czasu służby w ogóle, nie zaś przy obliczeniu pięciolecia potrzebnego do uzyskania wyższej płacy w służbie nauczycielskiej.

§. 6.

Do nauczycieli szkół ludowych, powołanych do czynnej służby wojskowej, zastosowane będą przepisy o należytościach, wydane dla wojska stałego, marynarki wojennej i obrony krajowej, jakoteż na przypadek pospolitego ruszenia.

Co do płac przywiązanych do ich służby nauczycielskiej, obowiązują następujące przepisy:

1. na czas czynnej służby wojskowej wymienionej w §. 5. pod *a*) *b*) i *d*) płace do służby nauczycielskiej przywiązane, jeżeli nie są zależne od pełnienia pewnych specyalnych obowiązków, nie będą ani w całości ani częściowo wstrzymane.

Co do płac pobieranych za pełnienie pewnych szczegółowych obowiązków, będą zastosowane przepisy o nauczycielach, będących na urlopie.

2. Na czas służby wojskowej pod bronią, która z mocy ustawy trwać ma rok jeden lub dłużej, ustają wszelkie pobory do posady nauczycielskiej przywiązane.

3. W razie uruchomienia (§. 5. lit. *c*.), nauczyciele do czynnej służby wojskowej powołani, pobierać będą dopóki należą do stanu żołnierzy nie oficerów w całości płace, przywiązane do ich posady nauczycielskiej, które policzone być mają do emerytury; zastępcy i praktykanci należytości za zastępstwo i adjuta.

Żonatym, którzy utrzymują rodzinę i dom, zabezpiecza się pobór wszystkich płac niezależnych od pełnienia pewnych specyalnych obowiązków, natomiast nie mają prawa do zaopatrzenia swych rodzin w myśl przepisów o płacach wojskowych. Od tych korzyści wyjęci są tylko ci, którzy nie uczynili jeszcze zadość przepisanemu ustawą obowiązkowi jednorocznej, lub dłużej trwać mającej służby pod bronią.

4. Nauczyciele, należący do rzędu tych, którzy pobierają gażę wojskową, pobierać będą podczas czynnej służby wojskowej, na przypadek uruchomienia:

a) w każdym razie trzecią część płac nauczycielskich, które do emerytury liczone być mają, a względnie należytości za zastępstwo lub adjutów.

b) Jeżeli płaca wojskowa (bez dopłat), nie licząc trzeciej części płacy nauczycielskiej pod a) wzmiankowanej, nie dochodzi całkowitej kwoty płacy nauczycielskiej, z tej ostatniej taką kwotę, jaka potrzebną jest do wyrównania różnicy.

Jeżeli płaca wojskowa wynosi tyle co nauczycielska lub więcej, wypłata tej ostatniej ustaje na czas poboru pierwszej, z wyjątkiem pozostawionej trzeciej części.

c) Ci nauczyciele, którzy są żonaci, utrzymując rodzinę i dom, pobierać będą oprócz tego dodatek służbowy, dodatek na mieszkanie i należytości w naturze, a natomiast nie mają dla rodzin prawa do zaopatrzeń, ustanowionych przepisami o płacach wojskowych.

Nauczycielom w tym przypadku będącym, może być w myśl lit. b) strąconą część płacy nauczycielskiej, należytości za zastępstwo lub adjutum tylko wtedy i tylko o tyle, o ile te należytości nauczycielskie razem z wojskową płacą wynoszą więcej niż 1200 złr. w. a. rocznie.

§. 7.

Nauczyciele w stanie stałego lub czasowego spoczynku, pobierać będą podczas czynnej służby wojskowej, należące się im podług regulaminu płace wojskowe i nadto swoją emeryturę bez żadnego uszczuplenia.

§. 8.

Jeżeli nauczyciel pełniąc bez przerwy służbę wojskową jako pobierający gażę, otrzymał wyższą płacę wojskową, nie wywiera to żadnego wpływu na wymiar należytości, przypadającej podług §. 6. z tytułu jego nauczycielstwa.

§. 9.

O prawach do zaopatrzenia nauczycieli szkół ludowych z powodu ich służby wojskowej, równie jak o prawach sług rządowych cywilnych, stanowi ustawa z dnia 27. Grudnia 1875 r. (Dz. u. p. 158). Nauczyciele szkół ludowych, którzy nie wysłużyli jeszcze całkowitych lat 10 i podczas czynnej służby wojskowej, stali się nie tylko niezdatnymi do służby wojskowej i nauczycielskiej, lecz także niezdatnymi do zarobkowania w stanie cywilnym (§. 6. i 82. ustawy powyższej), otrzymają miasto odprawy (art. 39. ust. z dnia 2. Maja 1879. Dz. ust. i rozp. kraj. l. 251) emeryturę, którą w każdym poszczególnym wypadku oznaczy c k. krajowa Rada szkolna za porozumieniem się z Wydziałem krajowym.

§. 10.

Wdowom i sierotom po nauczycielach zmarłych podczas pełnienia służby wojskowej, zastrzega się prawo należytości przypadających stosownie do całkowitego czasu, który zmarły wysłużył.

Gdyby przepisy wojskowe, tyczące się wdów i sierót do zaopatrzenia, różniły się od postanowień zawartych w tym względzie w ustawie z dnia 1. Maja 1873 r. (Dz. ust. i rozp. kraj. l. 251), to w każdym razie zastosowane być ma do nich postępowania korzystniejsze i w każdym przypadku na etacie emerytalnym wojskowym ciężyć ma tylko zaopatrzenie przypadającego według przepisów wojskowych za policzalny czas służby wojskowej, na etacie zaś emerytalnym nauczycieli szkół ludowych nadwyżka przypadająca podług przepisów o emeryturach nauczycieli szkół ludowych, na podstawie ogólnego czasu służby.

§. 11.

Ustawa niniejsza obowiązuje od dnia 25. Czerwca 1878.

§. 12.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi wyznań i oświecenia.

Wiedeń, dnia 18. Marca 1879.

Franciszek Józef w. r.

Stremayr w. r.